

Arrest

nr. 242 039 van 8 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA loco advocaat B. VAN OVERDIJN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verweerder.

Gelet op de ter zitting van 24 juni 2020 bevolen neerlegging van een schriftelijk verslag in toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 29 juni 2020.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 8 juli 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 24 juli 2019 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 31 januari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming niet-

ontvankelijk omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalisch staatsburger te zijn. U bent op [...] 1993 geboren te Q.

U verliet uw land in december 2017. U werd door de Griekse autoriteiten uit zee gered in juli 2018. Hierop werden uw vingerafdrukken genomen en werd uw verzoek om internationale bescherming ingediend. U werd naar het eiland Chios gebracht. U kreeg er documenten waardoor u op het eiland kon verblijven. In oktober 2018 deed u uw interview in kader van uw verzoek om internationale bescherming. U werd vervolgens in december 2018 naar Thessaloniki overgeplaatst. U verklaart dat u niet weet of uw verzoek om internationale bescherming werd ingewilligd. In juli 2019 besloot u om Griekenland te verlaten. Met de hulp van een smokkelaar ging u naar België.

Op 24 juli 2019 dient u een vraag om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het “Eurodac Search Result” dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in Griekenland in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota “Eurodac Hit ‘M’”, waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw “Eurodac Search Result”).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in Griekenland werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u in Griekenland geen medische verzorging kon krijgen, er geen werk kon vinden en er geen plek had om te wonen. Verder haalt u aan dat u uw kinderen in Somalië heeft achtergelaten en dat u dat pijn doet.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet. Bovendien zijn uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, er gegarandeerd.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart dat u in Griekenland geen medische verzorging kon krijgen (zie notities CGVS, p 11). Wanneer u echter wordt gevraagd of u dan nooit een dokter heeft opgezocht toen u op Chios verbleef zegt u dat er geen plek was waar je een arts kon ontmoeten maar dat er wel dokters rond gingen (zie notities CGVS, p 12). Wanneer de protection officer (verder PO) hier dieper op in gaat, zegt u dat er dokters waren, maar dat u nooit naar een arts bent gegaan die ergens was. Verder haalt u aan dat u pijnstillers kreeg (zie notities CGVS, p 12). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u wel medische hulp werd verleend op het eiland. U verklaart dat u in Thessaloniki ook geen medische hulp verkreeg. Echter, wanneer hier dieper wordt ingegaan, zegt u dat u nadat u vijf keer in een rij moest wachten op hulp en u steeds naar huis werd gestuurd, u stopte om in de rij te staan om medische hulp te verkrijgen (zie notities CGVS, p 17). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u dringende medische hulp nodig had aangezien u zelf besloot om niet langer deze hulp te zoeken.

Verder haalt u aan dat u geen werk kon vinden (zie notities CGVS, p 11). U verklaart dat u mensen vroeg om werk te vinden voor u, maar dat ze het niet vonden (zie notities CGVS, p 18). Het is zeer verwonderlijk dat u geen werk kon vinden terwijl u aangeeft dat de andere Somalische vrouwen die bij u woonden wel werk hadden en dat u op hun kinderen paste terwijl ze aan de slag waren (zie notities CGVS, p 19).

Voorts geeft u aan dat u geen plek had om te leven (zie notities CGVS, p 11). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u zowel in Chios als in Thessaloniki onderdak kreeg die door de overheid werd geregeld (zie notities CGVS, p 15).

Tot slot haalt uw raadsman aan dat u in België psychologische ondersteuning krijgt. Wanneer u wordt gevraagd of u in Griekenland ook nood had aan psychologische ondersteuning, geeft u aan dat u het toen niet nodig had (zie notities CGVS, p 21).

Er dient vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Griekenland, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Griekenland dermate geïsoleerd en

systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt een document voor van GAMS waaruit blijkt dat u vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan van het type 3. Deze vaststelling kan bovenstaande bemerkingen niet veranderen. Uw raadsman stuurde na het persoonlijk onderhoud nog enkele medische documenten door. Een moeilijk leesbaar attest van dr. B. (dd. 6/9/2019) betreffende vaststellingen over uw rechterbeen en uw hoofdpijn. Een tweede attest betreft medische beeldvorming waaruit geen anomalieën blijken in uw hersenen (dd. 20/9/2019). Een derde attest stelt vast dat uw been ooit gebroken is geweest (dd. 20/9/2019). Deze attesten tonen op zich niet aan dat u nu of in Griekenland medische zorgen nodig had. Bovendien voegen zij niets toe aan uw relaas, of tasten zij bovenstaande motivering niet aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Ze voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster wijst erop dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting is van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn). Verder citeert verzoekster uit het arrest nr. 211 220 van 18 oktober 2018 van de Raad. Verzoekster erkent dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet steunt op een vermoeden van conformiteit met het Handvest, het EVRM en het Vluchtelingenverdrag, maar wijst erop dat door het CGVS moet getoetst worden of er een risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar Griekenland. Verzoekster stelt dat het CGVS van mening is dat zij toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt, sociale bescherming, onderwijs en een woning. Verzoekster volgt dit standpunt niet en voert in concreto aan dat zij in onmenselijke omstandigheden heeft moeten leven zowel op een eiland als op het vasteland. Verzoekster stelt dat zij geen toegang had tot een arts, ondanks de behoefte aan een behandeling, dat zij in Thessaloniki verbleef in een appartement zonder verwarming en dat zij als enige behandeling pijnstillers kreeg. Hieruit leidt verzoekster af dat de Griekse autoriteiten geen rekening hebben gehouden met haar specifieke noden. Verzoekster verklaart dat zij in Somalië zwaar werd getroffen aan de benen en het voor haar niet mogelijk is een lange periode in een rij te wachten. Waar het CGVS concludeert dat verzoekster geen dringende nood aan medische hulp zal gehad hebben, aangezien zij na vijf keer vruchteloos wachten in de rij, zelf niet langer besloot hulp te zoeken, is verzoekster verbaasd en van oordeel dat niet voldoende rekening is gehouden met haar specifieke situatie en verklaringen. Ze meent dat haar verklaringen hebben aangetoond dat ze een medische behandeling behoeft door een orthopedist en dat die behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is in Griekenland. Verzoekster acht de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Wat betreft de toegang tot werk, heeft verweerder gemotiveerd dat uit haar verklaringen blijkt dat andere Somalische vrouwen wel een job hebben gevonden. Met dit argument gaat verweerder er volgens verzoekster evenwel aan voorbij dat zij zich in een andere situatie bevindt, met name door haar medische problematiek kan zij onmogelijk lang staan. Ze stipt aan dat ze van haar medische situatie een medisch attest heeft gevoegd aan haar verzoekschrift. Ook hierin ziet verzoekster een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verder meent verzoekster dat niet werkelijk van onderdak in Griekenland kon worden gesproken gezien ze eerst in een tent en vervolgens in een appartement zonder verwarming heeft verbleven. Volgens verzoekster heeft verweerder geen verdere vragen over die laatste opvangplaats gesteld. Bovendien stipt verzoekster aan dat zelfs indien ze "huisvesting" had, er grote kans is dat ze die zal verliezen aangezien er wordt gesproken over een beperking van de huisvesting tot 6 maanden na de erkenning als vluchteling en er verder niets meer wordt voorzien. Verzoekster verwijst dienaangaande naar een artikel gevoegd bij het verzoekschrift. Gezien haar situatie stelt verzoekster dat ze niet in staat zal zijn te werken om in eigen huisvesting te voorzien, terwijl het onmogelijk is huisvesting te vinden zonder beroep. Ze herhaalt gehandicapt te zijn als gevolg van problemen in het herkomstland. Verder verwijst verzoekster naar het rapport van AIDA waarin wordt gewezen op het probleem van gebrek aan opvang voor erkende vluchtelingen of mensen met subsidiaire bescherming. Verzoekster meent dat ze een groot risico loopt op dakloosheid. Verder vervolgt verzoekster haar betoog met een verwijzing naar een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof waaruit blijkt dat volgens dit Hof een terugkeer naar Griekenland zonder schriftelijke garanties niet kan. Verzoekster erkent dat een zware sociale crisis aanleiding geeft tot een grote algemene Griekse werkloosheid maar stelt dat vreemdelingen in die statistieken oververtegenwoordigd zijn en dat zij in het bijzonder gezien haar gezondheidsproblemen zal getroffen worden. Verzoekster vervolgt dat er een gebrek is aan Griekse taallessen, dat volgens het AIDA-rapport tal van documenten nodig zijn voor bijkomende hulp, zoals in bepaalde gevallen een huurcontract dat enkel mogelijk is als je een job hebt. Volgens verzoekster blijkt uit voormeld verslag dat haar rechten zuiver theoretisch zijn. Ze meent dat in haren hoofde bij terugkeer een risico voorligt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekster vraagt in eerste instantie de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen omdat niet met het geheel van elementen werd rekening gehouden zodat niet op correcte wijze de situatie werd geanalyseerd.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. bestreden beslissing
2. aanstelling door bureau juridische bijstand
- 3.1. artikel getiteld "En Grèce, la situation se dégrade pour les demandeurs d'asile" van 4 april 2019 van forum réfugiés
- 3.2 artikel getiteld "Grèce : des réfugiés doivent quitter leurs logements pour laisser la place aux demandeurs d'asile" van 20 april 2019 verschenen op rtbf.be
- 3.3 artikel getiteld "La Grèce confrontée à sa plus grande vague migratoire depuis 2016" van 2 oktober 2019 gepubliceerd op www.nouvelobs.com
- 3.4. artikel getiteld "La Grèce envisage d'éliminer progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires" van 19 februari 2019 gepubliceerd op <https://blog.refugee.info/exit-accommodation-cash-fr#anchor2>
- 3.5. AIDA country report Greece, up to date tot 31 december 2018
- 3.6 Nansen – situation des bénéficiaires de protection international en Grèce
4. medisch attest van Dr. C.V. van 12 februari 2020

Kort voor de zitting van 24 juni 2020 maakte de raadsman van verzoekster twee aanvullende nota's over aan de Raad op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet met de volgende nieuwe elementen:

1. medisch attest van orthopedisch chirurg R. F. P. van 13 februari 2020, waarin deze stelt dat verzoekster een operatie dient te ondergaan
2. foto's van de benen van verzoekster en radiografieën
3. medisch attest van Dr. C.V. van 18 februari 2020
4. attest van 19 juni 2020 van somato-psychopedagoge L.d.L.
5. rapport van Pro Asyl/RSA van 23 juni 2017 "Legal note, on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece – Rights and effective protection exist only on paper: the precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece".
6. Pro Asyl/RSA van 30 augustus 2018, update legal note
7. rapport van pro Asyl/RSA van 4 januari 2019 "Returned recognized refugees face a dead-end in Greece – a case study"

2.3 Verweerder heeft geen nota ingediend, doch wel een schriftelijk verslag van 29 juni 2020 volgend op de aanvullende nota's van verzoeker.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° zet in Belgisch recht artikel 33, § 2, a van de Procedurerichtlijn om. Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die reeds werd erkend of toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt immers het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet

in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland (administratief dossier, map documenten, Eurodac search results “mark status M” bij de Eurodac- hit GR 1 [...]). Dit wordt door verzoekster niet betwist, ook al stelt verzoekster in haar gehoor bij het CGVS dat ze niet op de hoogte was van de beschermingsstatus.

Verweerder kan dan ook in het schriftelijk verslag gevolgd worden dat uit de letterlijke bewoordingen van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 33, §2, a) van de Procedurerichtlijn blijkt dat het CGVS de mogelijkheid heeft een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren louter om de reden dat een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend. Echter mag de toepassing van een richtlijn als secundair Unierecht, of van de nationale bepaling die er de omzetting van vormt, nooit strijdig zijn met het primair Unierecht, zoals dat vervat ligt in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Des te meer geldt dit voor artikel 4 van het Handvest, als absolute bepaling.

Het Hof van Justitie heeft de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn in het licht van artikel 4 van het Handvest verduidelijkt in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 waarin hij zich op 19 maart 2019 in grote kamer heeft uitgesproken. Hierin stelt het Hof dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er in beginsel onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

2.5. Verzoekster vraagt de Raad haar te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De Raad merkt dienaangaande op dat de nood aan internationale bescherming, of deze betrekking heeft op artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht ten aanzien van het herkomstland of voor een staatloze, het land van gewoonlijk verblijf (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Thans is verzoekster geen staatloze en is haar herkomstland Somalië. Er ligt evenwel geen of bijzonder weinig informatie voor aangaande hetgeen verzoekster zou vrezen of welke reële schade ze riskeert in het licht van haar herkomstland, Somalië. De procedure bevindt zich thans immers in de ontvankelijkheidsfase waarin in eerste instantie moet nagegaan worden of van verzoekster redelijkerwijs kan verwacht worden zich te beroepen op de beschermingsstatus die haar reeds in Griekenland is toegekend, in die zin dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 33, lid 2, a van de Procedurerichtlijn, geen schending van artikel 4 van het Handvest mag betekenen.

De Raad kan in casu niet ingaan op het verzoek om verzoekster als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verweerder zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing met de vereiste zorgvuldigheid moet worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat in casu verzoekster heeft aangehaald dat zij zowel fysieke als psychische problemen heeft. Zij heeft dienaangaande ook medische stukken voorgelegd. Bepaalde stukken lagen reeds voor bij verweerder bij het nemen van de beslissing, zoals onder meer een attest van Dr. D.N., radioloog van het Brugmann Ziekenhuis, van 20 september 2019 waarbij “*fractures multiples*” (meerdere breuken) werden vastgesteld. Er wordt ter hoogte van het dijbeen eveneens een schroef vastgesteld en “*un status post fracture*”. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster verder een nieuw medisch attest van Dr. C.V. van 12 februari 2020 waarin de arts verklaart dat verzoekster belangrijke fysieke letsels heeft ter hoogte van het been. Verzoekster verklaarde aan de arts dat die het gevolg zijn van een explosie waarvan ze het slachtoffer werd in 2016. De problemen die verzoekster hieraan heeft overgehouden zijn volgens de arts orthopedisch van aard, waardoor verzoekster permanent pijn lijdt en die haar sterk beperken in haar mobiliteit en het doen van bepaalde bewegingen waardoor het zoeken naar werk zeer moeilijk is en nog meer het uitvoeren ervan. Volgens de arts is het nodig dat verzoekster een adequate

behandeling krijgt voor haar pijn alsook een aangepaste en gespecialiseerde behandeling. Daarnaast attesteert de arts ook een psychische problematiek als gevolg van verschillende trauma's die verzoekster in haar leven heeft ondergaan.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster ook heeft verklaard in 2016 gewond geraakt te zijn aan het been, veel pijn te lijden aan dit been dat een stuk metaal bevat en grote moeilijkheden ondervonden te hebben om toegang te krijgen tot een arts. Verzoekster erkent wel pijnstillers gekregen te hebben, doch wanneer zij zocht naar hulp in een ziekenhuis, werd haar de toegang ontzegd omdat zij een doorverwijzing nodig had. Ze stelt getracht te hebben een dergelijke doorverwijzing te verkrijgen, doch nadat ze vijf keer in de rij was gaan staan en telkens vernam terug te moeten komen, heeft ze het opgegeven (gehoorverslag p. 16/22 en p. 17/22). Aangaande onderdak en werkgelegenheid verklaarde verzoekster dat zij op het eiland nog 90 euro kreeg, maar eens overgeplaatst geen financiële steun meer kreeg. Ze verklaarde wel werk gezocht te hebben, doch tevergeefs. Ze trachtte werk te vinden als oppas voor kinderen van werkende mensen, maar kon enkel op de kinderen passen van andere overgeplaatste Somalische vluchtelingen bij wie ze verbleef, die haar gaven wat ze konden (gehoorverslag p. 16/22 en p. 19/22).

Verweerder motiveert in de beslissing aangaande de gezondheidssituatie van verzoekster en de toegang tot de arbeidsmarkt onder meer als volgt:

“U verklaart dat u in Thessaloniki ook geen medische hulp verkreeg. Echter, wanneer hier dieper wordt ingegaan, zegt u dat u nadat u vijf keer in een rij moest wachten op hulp en u steeds naar huis werd gestuurd, u stopte om in de rij te staan om medische hulp te verkrijgen (zie notities CGVS, p 17). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u dringende medische hulp nodig had aangezien u zelf besloot om niet langer deze hulp te zoeken.” En: “Verder haalt u aan dat u geen werk kon vinden (zie notities CGVS, p 11). U verklaart dat u mensen vroeg om werk te vinden voor u, maar dat ze het niet vonden (zie notities CGVS, p 18). Het is zeer verwonderlijk dat u geen werk kon vinden terwijl u aangeeft dat de andere Somalische vrouwen die bij u woonden wel werk hadden en dat u op hun kinderen paste terwijl ze aan de slag waren (zie notities CGVS, p 19).”

De Raad is in casu van oordeel dat verweerder niet op afdoende wijze heeft rekening gehouden met bepaalde aspecten van de verklaringen van verzoekster, noch met haar specifiek medisch profiel zoals verzoekster ook aanvoert. De Raad volgt verweerder in het schriftelijk verslag dat het aan een vreemdeling toekomt aan te tonen dat men de nodige begeleiding en opvolging heeft getracht te bekomen in het land dat de beschermingsstatus heeft verleend of getracht heeft om de rechten die men in theorie heeft, ook te doen gelden in de praktijk. Verweerder dient hierbij evenwel zorgvuldig en niet kennelijk onredelijk te werk te gaan. Zo kan verzoekster gevolgd worden dat in haar specifiek geval, omwille van de vastgestelde oude breuken in haar been die haar nog steeds permanente pijn bezorgen, niet zonder meer kon geconcludeerd worden dat ze geen behoefte had aan dringende medische hulp omdat ze na vijf maal vruchteloos in de rij aanschuiven, het had opgegeven verder toegang te zoeken tot medische hulp.

Evenmin kon van haar medische situatie abstractie gemaakt worden bij de verwondering van verweerder over het feit dat andere Somalische vrouwen wel werk vonden en verzoekster niet. De Raad stelt vast dat de nieuwe medische attesten zoals de attesten van 12 februari 2020 en 18 februari 2020 van dokter C.V., die verzoekster heeft gevoegd respectievelijk bij het verzoekschrift, of bij de eerste aanvullende nota bevestigen dat de oude breuken in haar been haar nog permanente pijn bezorgen bij het bewegen. Het eerste medisch attest bevestigt ook uitdrukkelijk dat die permanente pijn het werk zoeken voor haar zeer moeilijk maakt en nog meer de uitvoering ervan. Verder blijkt uit het attest van orthopedist R.F. van 13 februari 2020 dat hij bevestigt dat verzoeksters orthopedische situatie een medische ingreep vereist. Verweerder betwist dit niet in het schriftelijk verslag. Anders dan verweerder in het schriftelijk verslag stelt, volgt de Raad niet zonder verder onderzoek dat deze elementen geen afbreuk doen aan de eerdere beoordeling door het CGVS, noch volgt de Raad het standpunt in het schriftelijk verslag dat verzoekster enkel uit zou zijn op een louter humanitaire of medische verblijfsstatus. Dit blijkt noch uit het gehoorverslag, noch uit het verzoekschrift en uit het voormelde arrest Ibrahim (onder meer punten 90 en 93) blijkt dat negatieve gevolgen voor de fysieke en mentale gezondheid of de individuele kwetsbaarheid relevant zijn voor de beoordeling of iemand een reëel risico loopt om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie of in een toestand van achterstelling, die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, terecht te komen.

Verder stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekster dat huisvesting wordt beperkt tot zes maanden na de erkenning als vluchteling, dat een gebrek heerst aan plaatsen voor statushouders in daklozenopvang, dat vreemdelingen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken en dat voor toegang tot bepaalde hulp voorwaarden gelden zoals het voorleggen van een huurcontract steun vindt in de door haar voorgelegde artikelen en rapporten. In het artikel getiteld “La Grèce envisage d’éliminer progressivement les aides financières et l’hébergement pour les réfugiés statutaires” van 29 oktober 2019 wordt gewag gemaakt van het feit dat statushouders die hun beschermingsstatus hebben verkregen voor augustus 2017 de opvangkampen en opvang van UNHCR zullen moeten verlaten en dat ook aan hun financiële steun een einde zal komen. Verzoekster heeft evenwel haar status verkregen na deze datum maar er wordt eveneens gewag gemaakt van het feit dat in een tweede fase alle statushouders de kampen en opvang van UNHCR zullen moeten verlaten en dat op progressieve wijze de financiële hulp zal worden stopgezet en dit om voorrang te geven aan verzoekers van internationale bescherming. Er wordt in dezelfde bijdrage gesteld dat Griekenland geen systeem heeft van sociale woningen en men dus is aangewezen op de privémarkt om iets te huren en dat toegang tot sociale bijstand in Griekenland zeer moeilijk is. In het AIDA-rapport over Griekenland up to date tot 31 december 2018, gevoegd door verzoekster bij het verzoekschrift, wordt op p. 185 gesteld dat statushouders dezelfde rechten als Grieken zouden moeten hebben, doch dat administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan actie van de overheid om tegemoet te komen aan hun specifieke situatie, ineffectieve toepassing van de wet en de impact van de economische crisis statushouders het genot van hun rechten verhinderen. Er wordt op p. 185 ook bevestigd dat er geen daklozencentra zijn voor statushouders, noch financiële steun om in het levensonderhoud is voorzien. Het voorbeeld van Athene wordt gegeven waar 4 daklozencentra zijn voor Grieken en derdelanders met legaal verblijf, doch dat toegang hiertoe krijgen zeer moeilijk is. Tegelijk wordt evenwel gewag gemaakt op p. 186 van een HELIOS programma, dat vanaf 1 juni 2019 zou opgestart worden, waarbij huurtoelagen aan 5000 recent erkende vluchtelingen voor een periode van zes maanden zouden worden gegeven. De erkende vluchtelingen zouden na die periode wel toegang hebben tot het sociale bijstandssysteem indien ze nadien nog werkloos zijn. Het is evenwel voor de Raad onduidelijk of verzoekster in aanmerking zou kunnen komen voor deze bijstand. Uit het administratief dossier blijkt immers niet of verzoekster erkend vluchteling is, dan wel subsidiair beschermd is en het is ook onduidelijk wat wordt begrepen onder “recent” erkende vluchtelingen. Op p. 187 wordt bevestigd dat statushouders oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken en op p. 189 en 190 wordt uiteengezet dat er ook voor statushouders een soort van sociaal solidariteitsinkomen bestaat (KEA) doch dat de voorwaarden om dit te verkrijgen bijzonder moeilijk zijn, en onder meer veronderstellen dat men een belastingregistratienummer, een socialezekerheidsnummer en een bankrekening voorlegt en zijn verblijfplaats bewijst via een eigendomscontract, huurcontract of in geval van dakloosheid een certificaat als dakloze. Het rapport stelt *“it is obviously almost impossible for homeless beneficiaries to provide all these documents, meaning that they cannot apply for the allowance”* (het is duidelijk bijna onmogelijk voor dakloze statushouders om al deze documenten voor te leggen, zodat zij geen aanvraag kunnen indienen voor de toelage – eigen vertaling).

De Raad volgt verweerder in het schriftelijk verslag van 29 juni 2020 in zijn standpunt dat de rapporten waarnaar verzoekster verwijst op zich niet volstaan om vast te stellen dat elke statushouder in Griekenland het risico loopt op een schending van artikel 4 van het Handvest. Dit neemt niet weg dat de rechter ertoe gehouden is te oordelen op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens (Ibrahim pt 88 of HvJ 16 juli 2020, C-517/17 Addis t. Duitsland pt. 52) en dat na lezing van die rapporten blijkt dat niet redelijkerwijs kan ontkend worden dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met dakloosheid, werkloosheid en allerhande belemmeringen met betrekking tot het bekomen van sociale voordelen en de toegang tot gezondheidszorg. Uit de informatie blijkt onder meer dat deze statushouders in Griekenland na een bepaalde periode volledig zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan en dat het vinden van werk daarbij van groot belang is. Verweerder lijkt van de inhoud van de door verzoekster voorgelegde rapporten, die een precaire algemene situatie schetsen, abstractie te maken bij de vraag of verzoekster, rekening houdend met alle gegevens eigen aan haar zaak, heeft aannemelijk gemaakt dat ze “buiten haar wil en persoonlijke keuzes om” niet in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Verzoekster heeft daarbij, anders dan verweerder in het schriftelijk verslag stelt, wel degelijk concrete indicaties aangehaald, zijnde haar medische situatie, die losstaat van haar wil en persoonlijke keuzes, en die er mogelijks toe leidt dat zij in Griekenland in een situatie van zware materiële deprivatie terechtkomt, minstens is niet op redelijke en zorgvuldige wijze die medische situatie in de beoordeling door verweerder is betrokken. Zoals supra gesteld, heeft verweerder zich in de bestreden beslissing onder meer op onzorgvuldige en onredelijke wijze verwonderd over het feit dat de

Somalische vrouwen die bij haar woonden wel werk hadden, aangezien het evident is dat de beperkte mobiliteit van verzoekster hier een rol kan in hebben gespeeld. Waar verweerder in het schriftelijk verslag het kwetsbaar profiel van verzoekster in vraag stelt door erop te wijzen dat ze steun heeft gehad van familie om zich via een smokkelaar naar België te begeven en omdat er in het attest van 19 juni 2020 wordt gesteld dat verzoekster ondanks haar slechte staat nog over “des ressources personnelles” beschikt, kan de Raad niet volgen. De Raad moet immers vaststellen dat verweerder zich hiervoor steunt op een partiële lezing van het attest van 19 juni 2020, dat voor het overige uitgebreid ingaat op de psychische problematiek van verzoekster waarin wordt gesteld dat zij twee maal per maand wordt opgevolgd, behoudens in de lockdown periode. Hoe dan ook steunt de Raad in hoofdzaak op de fysische problematiek van verzoekster om haar zelfredzaamheid in vraag te stellen. Dat verzoekster heeft verklaard hulp gehad te hebben van een familielid om de smokkelaar te betalen voor de reis tussen Griekenland en België doet aan de medische problematiek geen afbreuk en overtuigt de Raad in geen geval van verzoeksters zelfredzaamheid in een Griekse context.

Gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen, is de Raad van oordeel dat door verweerder niet op afdoende zorgvuldige wijze is nagegaan of de minimale basisbehoeften van verzoekster, gezien haar specifiek medisch profiel waardoor zij bijkomende moeilijkheden kan ondervinden om werk te vinden, in de praktijk zullen gegarandeerd zijn in de zin dat zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie buiten haar wil of persoonlijke keuzes om of dat zij niet in een toestand van achterstelling kan terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Om tot een adequate beoordeling van de voorgehouden problematiek van verzoekster te kunnen overgaan, mede gezien ook de verscheidene medische attesten waaronder het attest van 13 februari 2020 van de behandelende orthopedist, acht de Raad het aangewezen de zaak te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal zodat onderzocht kan worden, afdoende rekening houdende met het individuele profiel van verzoekster, of zij in staat is of zal zijn om in Griekenland in haar meest elementaire levensbehoeften te voorzien. Hierbij is het relevant na te gaan of verzoekster in Griekenland toegang zal hebben tot de volgens de orthopedist in zijn attest van 13 februari 2020 noodzakelijk geachte medische ingreep of, mocht ondertussen de ingreep hebben plaats gevonden, verzoekster haar medische situatie ondertussen toestaat redelijkerwijs te veronderstellen dat zij voldoende zelfredzaam is om - in de hierboven geschetste situatie voor Griekse statushouders – niet in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Op dit ogenblik kan in deze specifieke zaak niet worden vastgesteld dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, niet strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad dus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES